

— Врякъ, врякъ, ето топлиците, — прошепна куцата жаба и заспа отъ студъ.

Жабчетата погледнаха долу подъ селото свѣтлитъ води, като треперяха и полека заспиха.

Презъ нощта дойде зимата. Жабитъ заспаха омаяни отъ студа.

Сутринята, когато изгрѣ слънцето, всички дървета и земята свѣтѣха отъ сребърна слана.

На могилката всички жаби бѣха вкоченѣли.

\* \* \*

Единъ старъ овчаръ изведе стадото си край могилката. Съ него вървѣше внучето му. Едно куче залая горе на могилата. Отидоха тамъ и другитъ кучета и залаяха.

— Иди и вижъ защо лаятъ, — рече старецътъ на внучето си.

Внучето се затича нагоре и извика:

— Дѣдо, много жаби измрѣли отъ студа.

Старецътъ отиде при жабитъ, разгледа ги и рече:

— Тѣ не сж измрѣли, а вкоченени отъ студъ. Вземи ги въ шапката си и ги пусни хе тамъ въ топлика. И гледай...

Момчето послуша дѣда си.

Напълни шапката си съ ледени жабки. И се опжти къмъ топлика. Когато стигна, полека, една по една спускаше жабитъ въ топлата вода. Тѣ раздвижваха задни крака, после преднитъ. Разтваряха радостно очи къмъ божия день.

И почнаха жабешкия концертъ край куцата жаба:

— Врякъ-ке-ке-ке! Врякъ-ке-ке-ке!

Завъртѣха се на хоро. А после подадоха очудени глави надъ водата. Загледаха навънъ полето, което чудно блестѣше.

— Недѣйте много подава носове навънъ, — каза куцата жаба. — Ще ви хване хрема!

— Врякъ, — извикаха жабчетата. Подскочиха нагоре и се цамбурнаха радостно въ жабешкия рай...

Ботю Савовъ

---

Съ тая книжка изпращае папката и календара.

---

Редактори: Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ